

Recensie: Bat out of hell ★★★★1/2****1/2

Dominion Theatre London
donderdag 3 mei 2018

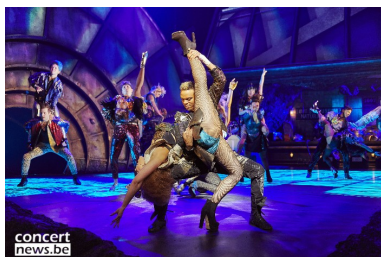

foto © Specular

Recensie:

De power! De punch! De pathos! Na een run in het Coliseum Theatre vorig jaar is Bat out of hell, de Meat Loafmusical van Jim Steinman in een regie van Jay Scheib terug in Londen. De productie ziet het groots nu het geprogrammeerd staat in het Dominion Theatre. De zaal heeft trouwens ervaring met rockmusicals. Van 2002 tot 2014 stond daar 12 jaar aan een stuk 'We will rock you', de musical met nummers uit de catalogus van Queen. Hitmusicals zoals Mamma Mia!, met de grootste hits van ABBA in, spelen al jaren ononderbroken op de West End. Recent kwam daar Joop van den Endes Tina bij waarin het leven en het repertoire van Tina Turner de revue passeert. Bij Bat out of hell, ligt de klemtoon op de hits van Meat Loaf, op de rock 'n roll, en in mindere mate op het verhaal rond Falco (gespeeld door Rob Fowler) die met ijzeren hand de stad controleert in het post apocalyptische Obsidian. The Lost zijn achttienjarigen wiens DNA bevroor, een groep die buiten de samenleving leeft, feest in een bar en zich ophoudt in de buurt van een riool. The Obsidian Times, een krantje dat op onze stoel ligt bij het binnenkomen van de zaal, quote Falco: 'Entire areas of the city have become no go zones, ruled by criminals and the lowest of the low. It's unacceptable. I'm going to make Obsidian great again.' een duidelijke verwijzing naar Trump is dat terwijl Falco opereert binnen een repressieve politiestaat.

Zahara (Danielle Steers), een van The Lost, werkt echter als meid bij Falco thuis en wist zo te infiltreren. Meer dan een verhaal over machtsmisbruik, is Bat out of hell vooral een coming of ageverhaal rond Falco's dochter Raven (neergezet door een sublieme Christina Bennington) die op punt staat 18 te worden. Zij voelt iets voor Strat (Andrew Polec), maar haar vader keurt die liefde af omdat ie deel uitmaakt van The Lost. 'Jij besliste in mijn plaats dat ik een braaf meisje moest zijn.' verwijt ze hem. Een gekend ingrediënt, de verboden liefde, staat dus centraal. Wat deze productie in Londen zo overweldigend maakt, is de ontzettend straffe cast die vocaal stevig durft uit te halen, waarbij de stemmen van de drie duo's (Raven-Strat, Falco-Sloane en Zahara-Jagwire) onder andere in een uitmuntend I'd Do Anything For Love (But I Won't Do That) zeer goed met elkaar blenden en ons helemaal uit onze sokken blazen. Een staande ovatie achteraf van een laaiend enthousiast publiek dat al spontaan meeklapt tijdens 'You Took the Words Right Out of My Mouth (Hot Summer Night)' in het tweede deel, was dan ook niet meer dan terecht. Waar 'We will rock you' zich in allerlei bochten wringt om toch maar een verhaal te vertellen rond de verschillende nummers van Queen, trekt 'Bat out of hell' veel meer de kaart van een stevig rockconcert met een rode draad doorheen de show, waarin er dus ook weliswaar heel wat geacteerd en gedanst wordt. Dat zorgt ervoor dat de spanningsboog lekker strak blijft net zoals bij een optreden wanneer de nummers uit het Meat Loafrepertoire op de fans losgelaten worden. Humor zit er in de voorstelling wanneer Falco en zijn vrouw terugblikken naar de tijd dat ze seks hadden in en op de wagen aan een openluchtcinema. Zij, al aardig dronken, lijkt in slaap te gaan vallen nog voor Falco aan de daad kan beginnen. Of hoe deze musical zo knipoogt hoe het seksleven van mensen met het ouder worden toch doorgaans een stuk minder energiek en eerder verzadigbaar wordt. Raven schaamt zich voor haar ouders, ook dat is best wel herkenbaar voor veel tieners, wanneer ze haar vader in een roze slip aantreft achteraf. Op het einde van 'Paradise by the dashboard light'

gezongen door Falco en zijn vrouw Sloane (Sharon Sexton) dat in het eerste deel te horen is, wordt de auto trouwens in de orkestbak gedumpt. Ook dat levert een fijne scène op wanneer een strijker met kapotte cello, koperblazer met kapotte trombone en dirigent met geknakte dirigerestok veiligere oorden opzoeken...

Hoogtepunt op vocaal vlak is in het eerste deel met stip 'Two Out Of Three Ain't Bad' door Danielle Steers en Wayne Robinson. Een zeer volle, diepe stem heeft de vrouw, een timbre waar karakter in zit, vergelijkbaar met dat van onze eigen Natalia maar dan een paar niveaus straffer. Ook in het tweede deel blaast ze ons omver tijdens een weergaloos 'Dead Ringer for Love'. Visueel zien we met dank aan Jon Bausor onder andere onderdelen van een motor zweven die samen een hartje vormen, terwijl op het einde van de musical een hart met pijl erdoor in de fik gaat. Bat out of hell is dan ook een ode aan de liefde, aan de pathos ook, waarbij Strat een lijdend figuur is die uiteindelijk wel zal bekomen wat ie verdient al is er ook de angst bij Raven die zich zorgen maakt om ouder te worden terwijl Strat altijd 18 zal blijven. Confetti, vuurwerk, rook, een overtuigende folterscène met elektrocutie en waterboarding, live video via Finn Ross (we zijn als voyeurs getuige van wat er zich in de slaapkamer van Raven allemaal afspeelt) stippen we verder ook graag aan als enkele showeffecten die hun doel niet missen.

'Bat out of hell' tussen Polec en Bennington is de gedroomde song waarmee het publiek de pauze ingestuurd wordt en Strat achteraf gewond op een draagberrie afgevoerd. Heerlijk ook die crescendo en die pianoriff die te horen is in dit arrangement. Terwijl we onze voeten en onze kop niet stil kunnen houden op het ene na het andere aanstekelijke nummer van Meat Loaf, beginnen we ons tijdens het tweede bedrijf op den duur af te vragen wanneer 'It's All Coming Back to Me Now' en 'I'd Do Anything For Love (But I Won't Do That)' aan de beurt zijn. 'Bat out of hell' blijkt het beste voor het laatst te houden wanneer de show een tijdsprong van zes maanden maakt. Raven en Strat brengen het nummer waarbij op den duur ook Falco en Sloane meezingen. Tijdens 'I'd Do Anything For Love (But I Won't Do That)' zingt Raven 'Sooner or later you'll be screwing around' waarop even stilte valt, Strat heerlijk teatraal de hemel inkijkt, met zo'n blik die het midden houdt tussen zich betrap en geschoffeerd voelen. Héérlijk.

Conclusie: Bat out of hell mag dan wel een wat mager verhaal hebben, op productioneel vlak werden we gewoon omvergeblazen. Cast en crew halen dan ook het maximum uit deze musical. Een collectieve bravo dus.

< Bert Hertogs >

Bat out of Hell staat nog minstens tot 27 oktober 2018 in het Dominion Theatre in Londen maar heeft duidelijk "en terecht" grotere ambities dan dat. Op de merchandising staat: 'Until the morning comes' als mogelijke einddatum. We wensen het ijzersterke Bat out of hell dat toe.